

Eläimellistä menoa

”Eikö olekin melkein kuin eläintarha?” kysyi Lillin paras ystävä Jesaja. Hänen tummat silmänsä säihkyivät ilosta. Luokkahuoneessa vallitsi eläimellinen meno. Lähes kaikki oppilaat olivat tuoneet mukanaan teemapäivään jonkin eläimen.

Herra Gümlich, Lillin opettaja, rohkaisi oppilaita kertomaan toisilleen lemmikeistään.

Lilli tunsu itsensä hyvin onnelliseksi. Hän ei nimittäin rakastanut vain pientä takkuista koiraansa Bonsaita, jonka oli tuonut mukanaan, vaan hän rakasti kaikkia eläimiä. Kyllä, hän osasi jopa puhua niille. Ja eläimet, jotka eivät olleet tavanneet häntä aiemmin, olivat tuosta taidosta hyvin ihmeissään.

Kun ne kysyivät häneltä, miten hän ymmärsi kaikkia eläinten eri kieliä, Lilli ei osannut vastata. Hänellä oli ollut tämä lahja niin kauan kuin hän muisti.

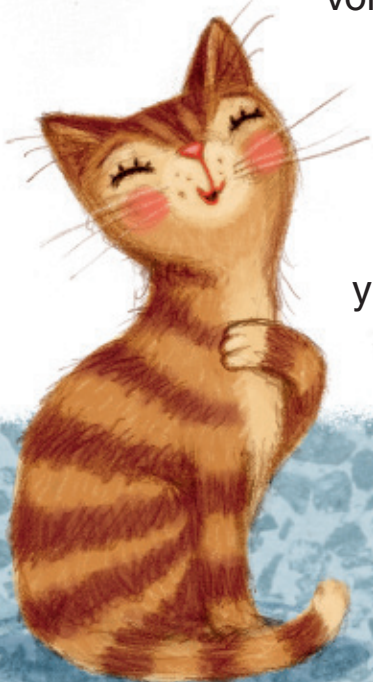
”Kaksijalkaisessa herrasväessä on jotain vikaa, madame von Etelätuuli”, Jesajan oranssiraitainen kissa maukaisi.

”Ai? Miten niin?” Lilli kysyi.

”Kukaan niistä ei tunnu välittävän vähääkään tämän huoneen vaikuttavimmasta olennosta.”

”Ja kuka se on?” Lilli tiedusteli uteliaana.

”Älkää nyt teeskennelkö, madame von Etelätuuli. Te tiedätte tarkalleen, kuka hän on. Se olen tietenkin minä! Minä olen ylivoimaisesti näyttävin eläin täällä. Katsokaa vaikka ympärillenne.”

Lilli antoi katseensa vaeltaa luokassa. Hänen mielestään kaikki eläimet olivat hyvin, hyvin erityisiä, jokainen omalla tavallaan. Hän ei siis valehdellut, kun hän sanoi kissarouvalle: ”Te todella olette uskomattoman erityinen, teidän armonne.”

”Kiitos paljon”, kissa hyrиси tyytyväisenä ja asteli ylväästi pois.

”Lilli! Hei, Lilli. Katso, katso!” Bonsai vingahteli äkkiä iloisesti. Lilli käänsi päätään koiran suuntaan ja näki sen nuuskivan harmaata rottaa. ”Voimmeko ottaa tämän kaverin mukaamme kotiin, Lilli? Se vaikuttaa todella mahtavalta. Tule sinäkin nuuhkimaan sitä. Olen varma, ettei se pahastu.”

”Näyttää siltä, että Bonsai on todella innoissaan jostain”, huomautti Jesaja, joka ei osannut koiraa eikä kissaa eikä mitään muutakaan eläinkieltä, toisin kuin Lilli.

”Niin, rotta näyttää todella hypänneen hänen sydämeensä. Bonsai haluaa, että nuuskin rottaa ja otan sen kotiin lauman uudeksi jäseneksi”, Lilli selitti kuiskaten.

Jesaja alkoi nauraa ääneen. Silloin Fabio kääntyi hänen puoleensa ja kysyi kikattaen:

”Nauratko sinäkin Julianin lemmikille?”

”Häh? En. Millainen lemmikki hänellä on?”

Fabio, joka asui maatilalla ja tuonut mukanaan pienen vuohen, kehotti Jesajaa ja Lilliä siirtymään Julianin ympärille kerääntyneen ryhmän luokse.

12

Uteliaina he lähestyivät Juliania, joka piteli käsissään läpinäkyvää hillopurkkia. Sen pohjalla oli lehtiä ja kannessa pieniä reikiä.

”Mitä siellä on?” Jesaja kysyi.

Julian kohotti purkin Jesajan nenän eteen.

”Se on lähimpänä eläintä, mitä meillä oli. Kutsun sitä Sursuriksi”, hän selitti ja hymyili leveästi.

Lapset hänen ympärillään purskahtivat nauruun. Ainoastaan Torben pysyi vakavana.

”Tuo on ihan typerää”, hän pilkkasi. ”Kuka pitää kärpästä lemmikkinä? Meilläpä on kotona akvaario, jossa on todella kalliita kaloja.”

”Ei kai!” Fabio sanoi ivallisesti.

”Kyllä on. Ne ovat todella arvokkaita kaloja.”

”Onko ne tehty kullasta, vai?” Fabio vitsaili.

”Ei. Ne ovat hyvin harvinaisia, ja siksi ne

13

ovat niin arvokkaita,” Torben sanoi
kärkevästi.

”Kalat ovat niin tylsiä. Paljon
tylsempiä kuin Julianin karpänen,”
yksi pojista sanoi.

Torbenin silmät kapenivat viiruiksi.

”Ei pidä paikkaansa,” hän vastasi vihaisesti.

Lilli huomasi, kuinka Torbenin kädet
puristuivat nyrkkiin. Hän pelkäsi, että hetkenä
minä hyvänsä puhkeaisi täysimittainen riita
tai, mikä vielä pahempaa, tappelu.

Mutta silloin Clara veti äkkiä pienen
pörröisen kerän esiin kuljetuslaukustaan.
Riitely loppui hetkessä, ja kaikkien silmät
syttyivät. Jopa Torben näytti pehmenevän.

”Saanko pidellä sitä?” hän kysyi
epätavallisen lempeästi.

”Et,” Clara vastasi, ja Torben katseli
kaihoisasti, kun Clara antoi pikkujäniksen
Lillin syliin.

”Hänen nimensä on Keränen.”

”Ai,” Lilli sanoi ja katsoi Torbenista Claraan
ja lopulta alas jänikseen.

”Sinä olet söpö! Hei,” hän sanoi ja painoi
jänistä hellästi rintaansa vasten.

”Hups, kuka sinä olet?” jänis puputti ja
muuttui vilkkaammaksi sekunti sekunnilta.

”Olet paljon isompi kuin emoni. Isompi
kuin kaikki veljeni ja sisareni päällekkäin.
Ainoastaan sinun korvasi ovat todella pienet
jänikseksi. Kuuletko niillä mitään?”

"Itse asiassa oikein hyvin", Lilli sanoi.
"Mutta tiedäthän, en ole jänis. Olen ihminen."
Pikku jänis venytti itsensä pitkäksi ja
nuuski Lilliä uteliaasti.

"Luulen, että pidän sinusta kuitenkin", se
sanoi ja

nuolaisi Lilliä
nenänpäästä.

"Jep! Minä
todella pidän
sinusta!"

"Minäkin
pidän sinusta",
Lilli vastasi
liikuttuneena.

"Osaan hyppiä
todella nopeasti ja
potkia todella hienosti.
Näytänkö sinulle?" kysyi
jäniksenpoikanen.

"Tässäkö?" Lilli kysyi.

Keränen katseli ympärilleen arasti.

"Mmmm... Ehkä on parempi jättää väliin.
Täällä on liikaa hulinaa."

"Mitä jos tulisin käymään luonasi tänään
koulun jälkeen?" Lilli ehdotti. "Sitten voit
näyttää minulle, kuinka nopea olet. Käykö se,
Clara? Onko sinulla aikaa myöhemmin?"

"Joo, toki. Tule käymään tänään milloin
vain haluat. Saat auttaa minua ruokkimaan
jänikset ja kanit. Tällä hetkellä meillä vilisee
pitkäkorvia. Mutta ei kauaa. Huomenna ne
ovat valitettavasti poissa."

"Mutta miksi?" Lilli kysyi.

"Oikeita jäniksiä ei saa pitää lemmikkeinä.
Isoisäni löysi Keräsen emon pelloilta pahasti
loukkaantuneena. Vain kolme päivää
myöhemmin tämä sai yhtäkkiä neljä poikasta.
Emo oli niin huonossa kunnossa, ettei olisi
pystynyt huolehtimaan poikasista. Mutta nyt

hän pärjää hyvin, ja koko perhe voi palata takaisin vapauteen.”

”Olen iloinen kuullessani tuon. Se on sitten sovittu, tulen varmasti myöhemmin käymään”, Lilli sanoi, siltti Kerästä vielä kerran korvien takaa ja ojensi sen sitten takaisin.

Samalla kun Clara laittoi sen varovasti takaisin kuljetuslaatikkoon, Sonay teki läsnäolonsa tiettäväksi. Hän oli tuonut mukanaan kaksi eläintä: marsunsa Mambon ja kilpikonnansa Boogien.

Vaikka nämä kaksi olivat täysin erilaisia eivätkä puhuneet toistensa kieltä, ne

ymmärsivät toisiaan täydellisesti. Ne olivat todella hyvä pari.

”Haluatteko nähdä, mitä he osaavat?” Sonay kysyi salaperäisesti. Sitten hän iski salamyhkäisesti silmää Lillille ja Jesajalle, jotka tunsivat ennestään Sonayn lemmikit. He olivat kerran jopa auttaneet niitä.

”Tehkää vähän tilaa”, Sonay sanoi muille. Välittömästi hänen luokkatoverinsa muodostivat piirin. Sonay asetti Boogien keskelle, tarttui vilkkaaseen marsuun ja laittoi sen kilpikonnän kuoren päälle.

Kaikki katseet kiinnittyivät nyt Mamboon ja sen kaveriin. Näytti melkein siltä kuin Mambo olisi surfannut Boogien päällä hidastettuna – vain meri ja aallot puuttuivat.

